

Arrest

nr. 270 440 van 25 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij, (...), bezit volgens de verklaringen van je moeder die in jouw naam sprak geen officiële nationaliteit. Je werd geboren op 26 april 2019 in Vilvoorde (België) en bent dus nog minderjarig. (...) en (...) zijn

jouw ouders. Je ouders hebben allebei de Colombiaanse nationaliteit maar ze hebben je nooit laten registreren bij de Colombiaanse ambassade omdat ze hopen dat je ooit de Belgische nationaliteit zou verwerven. Aangezien jouw ouders echter zelf geen aanspraak kunnen maken op de Belgische nationaliteit is dit voor jou nog niet gelukt. Je hebt geen broers of zussen. Je ouders kwamen op 24 januari 2019 aan in België en dienden een verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ze verklaarden problemen te hebben gekend met een gewapende groepering in jullie herkomstland. Wat betreft de elementen op basis waarvan jouw ouders een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van je vader (...)(zie ook hieronder):

"U, (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 22 september 1998 in Granada, departement Meta, Colombia. Na het voltooien van het middelbaar onderwijs hebt u legerdienst gedaan tot 25 november 2017, waarna u bent gaan werken in een winkel met bouwbenodigdheden. In september 2018 ging u van uw werk naar huis toen u werd benaderd door een man die een jobaanbieding had voor u. Het ging om goed betaald werk dat u niet moeilijk zou vinden aangezien u wist hoe u met wapens moest omgaan. U schrok dat deze man leek te weten dat u met wapens kon omgaan, gaf als antwoord dat u geen interesse had, en liet de onbekende man achter. Later in september 2018 kreeg u een telefoontje waarin werd aangedrongen dat u toch maar het aanbod zou aanvaarden, zoniet zouden er gevolgen zijn voor u en uw partner. U deelde dit allemaal met uw partner (...) en uw schoonfamilie en zij adviseerden u om niet meer te gaan werken, van nummer te veranderen en uw profielen op sociale media te verwijderen. Op dat ogenblik woonde u bij uw grootmoeder die de boerderij draaiende hield, waardoor u vaak alleen thuis zat. Het werd daarom veiliger geacht dat u zou intrekken bij uw schoonfamilie. Ongeveer een maand lang bleef u binnen. In november 2018 polste u bij een vriend of er op het architectenbureau waar die werkte geen vacatures waren. Op 03 november kreeg u inderdaad een job aangeboden als bewaker daar. Nadat u ongeveer 15 dagen op uw nieuwe job werkte kreeg u telefoon waarin u werd gemeld dat het geen zin had om te verhuizen, van nummer te veranderen of sociale media te mijden, omdat men u toch altijd terug zou vinden. U schrok en haakte meteen in. Op 26 november 2018 werd u op straat staande gehouden door twee mannen op een motorfiets, die u sloegen en zeiden dat het geen spel was, en dat u beter op hun voorstel zou ingaan. Als u dat niet deed zouden ze uw partner vermoorden. U wilde klacht neerleggen bij de politie, maar deze weigerde om een officiële klacht te registreren als u geen namen of documenten kon geven. U nam net als uw partner ontslag en sprak met uw (...), die zelf ook problemen had in Colombia die volledig los staan van de uwe. Hij had al besloten om Colombia te verlaten en naar België te reizen, wat u deed op 23 januari 2019. Ook uw neef (...) reisde met jullie mee. Hij verliet Colombia omwille van problemen die volledig los staan van de uwe. Jullie kwamen aan in België op 24 januari 2019 en u diende op 08 februari 2019 een **eerste** verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia onder dwang te zullen worden gerekruteerd, dan wel vermoord door de mannen die u bedreigden, en die uw partner en/of zoon ook iets zouden kunnen aandoen.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een Colombiaans paspoort en een legerkaart. Uw partner heeft eveneens een Colombiaans paspoort neergelegd.

Uw broers (...) en (...) en uw zussen (...) en (...) verlieten Colombia omwille van redenen die volledig losstaan van de uwe, en dienden op 18 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS nam nog geen beslissing over hun verzoek tot internationale bescherming.

Op 29 november 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing. Met het arrest nr. 246 359 van 17 december 2020 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Zonder België te verlaten diende u op 18 januari 2021 een **tweede** verzoek tot internationale bescherming in. U baseert zich daarbij op dezelfde vrees die u tijdens uw eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u gedwongen rekrutering vreest. Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een handgeschreven briefje met contactgegevens van de diensten van de Nationale Politie van Colombia in Granada, uw ontslagbrief dd. 18 september 2018, en een tewerkstellingsattest van dezelfde werkgever die deze ontslagbrief heeft ontvangen. Uw partner heeft ook een tewerkstellingsattest van haar Colombiaanse werkgever neergelegd."

Op 22 maart 2021 verklaarde het CGVS het tweede verzoek van je vader niet-ontvankelijk. Hij ging in beroep tegen deze beslissing. Op 15 juli 2021 werd dit beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) met arrest nr. 258 210. Je moeder ging niet in beroep tegen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van haar eigen tweede verzoek, die op dezelfde dag werd genomen als die van je vader: 22 maart 2021. Zij diende op 15 mei 2021 een **derde** verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS verwijst naar het feitenrelaas in de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het derde verzoek van je moeder, waarvan het relevante deel hier wordt hernomen:

" Zonder België te verlaten diende u op 19 mei 2021 een derde verzoek tot internationale bescherming in. U baseert zich daarbij op de actuele situatie in Colombia en de golf van protesten die het land momenteel overspoelt. U vreest de ernstige onrusten in Colombia en de reactie van de overheid op deze protesten. Zelf hebt u op 06 mei 2021 deelgenomen aan een manifestatie van Colombianen in Brussel.

U vreest bij terugkeer naar Colombia slachtoffer te worden van politiegeweld, of door opportunistische criminele bendes te zullen worden gerekruteerd, dan wel vermoord. In hoofde van uw tweejarige zoon vreest u dat hij door criminele bendes of de guerrilla zou worden gerekruteerd.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebt u geen documenten neergelegd."

Op 30 juni 2021 werd het derde verzoek van je moeder niet-ontvankelijk verklaard. Ze ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 12 mei 2021 dienden je ouders in jouw naam een apart verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek is gebaseerd op een vrees voor rekrutering door bendes, mogelijke mishandeling door bendeleden, of een vrees voor je leven als je ooit voor je rechten zou strijden in Colombia. Ter ondersteuning van jouw verzoek heeft je moeder geen documenten neergelegd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit en werd het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw moeder (CGVS nr.19/12931 en O.V. nr. 8.782.358) afgenomen, die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming **niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen**, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. in het tegengestelde geval neemt de commissarisgeneraal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit de verklaringen die je moeder op het CGVS heeft afgelegd dat dit verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die je ouders hebben aangehaald ter staving van hun eerdere verzoeken waarvoor de beslissing heden definitief is. Het gaat daarbij om de vrees van je ouders dat je in Colombia zou kunnen worden mishandeld of gerekruteerd door een aldaar aanwezige gewapende groepering (CGVS, p.4,5). De eerste procedure van je ouders werd door het CGVS afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake hun beweerde problemen met gewapende groeperingen in Colombia. Dit werd bevestigd door de RvV op 17 december 2020. Er is geen Cassatieberoep aangetekend tegen dit arrest en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast. Je ouders dienden allebei een tweede verzoek om

internationale bescherming in, waarin ze verwezen naar dezelfde vrees die ze tijdens hun eerste verzoek uiteen hadden gezet, alsook een vrees dat jij zou kunnen worden gerekruteerd door gewapende groeperingen in Colombia. Kinderen vanaf 6 à 7 jaar oud lopen dat risico immers in jullie herkomstland. Deze beweerde vrees werd echter vaag, hypothetisch en contradictorisch bevonden aangezien jij op dat ogenblik nog maar één jaar oud was. Je vader ging in beroep tegen deze beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Dat beroep werd op 15 juli 2021 verworpen door de RvV. Er werd opnieuw geen Cassatieberoep aangetekend tegen dit arrest en bijgevolg staat ook de beoordeling hiervan vast. Het derde verzoek om internationale bescherming van je moeder werd op 30 juni 2021 niet-ontvankelijk verklaard. Je moeder ging niet in beroep tegen deze beslissing, die dus ook definitief geworden is.

Bovendien halen je ouders nog aan dat voor jou persoonlijk de vrees bestaat dat je leven gevaar zou lopen als je ooit zou protesteren tegen onrecht in Colombia (CGVS, p.5,6). In dit opzicht dient er te worden vastgesteld dat deze vrees al even speculatief en hypothetisch is als die voor mogelijk rekrutering, en ze zou trouwens nog verder in de toekomst liggen dan een theoretische rekrutering bij een bende of groepering.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

Je moeder heeft geen documenten neergelegd die een ander licht zouden werpen op deze beoordeling.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Colombia wijst het CGVS nog op wat volgt. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker immers ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij vangt haar betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent het begrip “vluchteling” en subsidiaire bescherming, stelt dat de verwerende partij niet heeft willen onderzoeken of verzoekende partij aan deze definitief voldoet en citeert een gedeelte van de inhoud van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Vervolgens verwijst zij naar het belang van het kind en citeert zij artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag en “artikel 14 van het KB van 11 juli 2003 omtrent de rechtspleging van het CGVS”. Verzoekende partij stelt voorts dat het duidelijk is dat de in artikel 57/6, 3, lid 3 van de Vreemdelingenwet opgelegde termijn van 15 werkdagen overschreden werd door verwerende partij en dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is om af te sluiten met een verwijzing naar algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Colombia en onder verwijzing naar algemene informatie te stellen dat gedwongen rekrutering allesbehalve vaag en hypothetisch is.

2.2. Verzoekende partij, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2021, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

2.3. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”*

De ouders van verzoekende partij dienden eerder een verzoek om internationale bescherming in. Hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 246 359 van 17 december 2020 omdat aan hun asielrelaas, geen geloof kan worden gehecht.

Het tweede verzoek van verzoekers vader was niet-ontvankelijk, en diens beroep hiertegen bij de Raad werd verworpen in arrest 258 210 van 15 juli 2021. Het tweede verzoek van verzoekers moeder was eveneens niet-ontvankelijk en zij ging hiertegen niet in beroep. Verzoekers moeder diende evenwel een derde verzoek in, dat eveneens door de verwerende partij niet-ontvankelijk werd geacht.

2.4. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werden genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.5. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.6. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekende partij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op pertinente gronden gesteld: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.*

Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit en werd het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw moeder (CGVS nr.19/12931 en O.V. nr. 8.782.358) afgenomen, die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming **niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen**, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. in het tegengestelde geval neemt de commissarisgeneraal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit de verklaringen die je moeder op het CGVS heeft afgelegd dat dit verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die je ouders hebben aangehaald ter staving van hun eerdere verzoeken waarvoor de beslissing heden definitief is. Het gaat daarbij om de vrees van je ouders dat je in Colombia zou kunnen worden mishandeld of gerekruteerd door een aldaar aanwezige gewapende groepering (CGVS, p.4,5). De eerste procedure van je ouders werd door het CGVS afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake hun beweerde problemen met gewapende groeperingen in Colombia. Dit werd bevestigd door de RvV op 17 december 2020. Er is geen Cassatieberoep aangetekend tegen dit arrest en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast. Je ouders dienden allebei een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarin ze verwezen naar dezelfde vrees die ze tijdens hun eerste verzoek uiteen hadden gezet, alsook een vrees dat jij zou kunnen worden gerekruteerd door gewapende groeperingen in Colombia. Kinderen vanaf 6 à 7 jaar oud lopen dat risico immers in jullie herkomstland. Deze beweerde vrees werd echter vaag, hypothetisch en contradictorisch bevonden aangezien jij op dat ogenblik nog maar één jaar oud was. Je vader ging in beroep tegen deze beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Dat beroep werd op 15 juli 2021 verworpen door de RvV. Er werd opnieuw geen Cassatieberoep aangetekend tegen dit arrest en bijgevolg staat ook de beoordeling hiervan vast. Het derde verzoek om internationale bescherming van je moeder werd op 30 juni 2021 niet-ontvankelijk verklaard. Je moeder ging niet in beroep tegen deze beslissing, die dus ook definitief geworden is.

Bovendien halen je ouders nog aan dat voor jou persoonlijk de vrees bestaat dat je leven gevaar zou lopen als je ooit zou protesteren tegen onrecht in Colombia (CGVS, p.5,6). In dit opzicht dient er te worden vastgesteld dat deze vrees al even speculatief en hypothetisch is als die voor mogelijk rekrutering, en ze zou trouwens nog verder in de toekomst liggen dan een theoretische rekrutering bij een bende of groepering.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

Je moeder heeft geen documenten neergelegd die een ander licht zouden werpen op deze beoordeling.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Colombia wijst het CGVS nog op wat volgt. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker immers ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en

mensrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal aldus vast en oordeelt hij dat er in het kader van het verzoek om internationale bescherming voor en door verzoekende partij geen eigen feiten zijn aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te ontkrachten of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel manifest in gebreke blijft. Zij gaat immers niet of nauwelijks *in concreto* in op de motieven in de bestreden beslissing, doch beperkt zich louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek en hoofdzakelijk het verwijzen naar algemene landeninformatie, waarmee zij echter geen afbreuk doet aan of een ander licht werpt op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en gevolgtrekkingen.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat de commissaris-generaal de door haar aangebrachte elementen niet heeft onderzocht gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing alle elementen heeft betrokken die door verzoekende partij worden aangereikt teneinde na te gaan of verzoekende partij eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Betreffende verzoekers kritiek dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, wijst de Raad erop dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

Verzoekende partij stelt wel degelijk eigen feiten te hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek om bescherming rechtvaardigen en verwijst hiertoe naar de mogelijkheid tot gedwongen rekrutering, de slechte levensomstandigheden in Colombia en een eventuele schending van mensenrechten. Verzoekende partij gaat er evenwel aan voorbij dat met betrekking tot de tijdens het persoonlijk

onderhoud aangehaalde feiten reeds standpunt werd ingenomen in eerdere beslissingen, die inmiddels definitief zijn komen vast te staan.

Wat betreft de aldaar aangehaalde vrees dat er voor verzoekende partij persoonlijk de vrees bestaat dat haar in leven gevaar zou zijn indien ze ooit zou protesteren tegen onrecht in Colombia, werd overigens terecht vastgesteld dat deze vrees al even speculatief en hypothetisch is als die voor mogelijke rekrutering, en ze zou trouwens nog verder in de toekomst liggen dan een theoretische rekrutering bij een bende of groepering. Verzoekende partij heeft geen persoonlijke feiten aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

Waar verzoekende partij naar algemene informatie verwijst omtrent rekrutering van kinderen in Colombia en stelt dat hieruit blijkt dat dit allesbehalve vaag en hypothetisch is, moet worden opgemerkt dat dergelijke algemene informatie niet kan volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hiertoe in gebreke. De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is immers determinerend om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat een verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat uit verschillende veiligheidsrapporten blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Colombia te wensen overlaat en vervolgens uit één rapport van OSAC citeert. Nog daargelaten de vaststelling dat de in het verzoekschrift opgenomen weblink niet leidt naar het volledige rapport, licht verzoeker niet toe – en de Raad ziet niet in – in welke zin de geciteerde informatie afbreuk zou doen aan bovenstaande analyse van de commissaris-generaal. Deze analyse vindt steun in de relevante en recente landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en wordt, daar zij door verzoeker niet wordt weerlegd of ontkracht, door de Raad overgenomen.

2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigt, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.8. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF